

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 330. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt04-shoot-idm140467280776720/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

ANDEN DEL. HJEMLØSHEDEN

Den brede anden del omfatter tre bøger. Første bog beskriver Ottos studietid i København, hans bekendtskaber, venskaber og forelæsningsforelæser. Den anden hans forsøg på at træffe valg, engagere sig – både med hensyn til livsgerning og kærlighedsforbindelse. Den tredje svarer til Wilhelm Mensters »vandreår« efter »læreårene«: den foregår ude i det urolige Europa i revolutionens år 1848. Her møder vor helt både den ydre tummel, bestræbelserne for idealernes virkeliggørelse, og den indre levelære og livsforståelse han uklart har efterledt.

1. *Ungdommens prøvesejlader*

Forfatteren har i en efterskrift bragt i hans tidsskrift *Nord og Syd* forklaret, at med andendelen »begynder han sit Studenterliv med ubestemt og urolig Længsel efter Idealet, med en sympatetisk Trang der er »hjemløs« ... Han bærer paa en Anelse om, at hvad der bydes ham ikke vil holde ud til Enden, men hvad han kan faa, tager han som Afdrag paa det Ubekendte, der skal komme og være sandt, paalideligt og udholdende til det sidste« (*Nord og Syd* 1858 I s. 127). Det er et modstykke til Paludan-Müllers Adam Homo, en anden enlig provinsstudent, der stadig fristes til at svigte sin idealitet. I tråd med udnyttelsen i Goldschmidts noveller af det meningsfulde tilfælde hedder det i afsnittets første forfatterrefleksion, at »Tilfældet er ikke saa blindt, som man troer ... Hvad man møder og finder, afhænger ogsaa af, hvad man søger, af den Retning, som Sjælen har, bevidst eller ubevidst« (I s. 104).

Af de forskellige studiefag er det navnlig den antikke filosofi og digtning, der tiltrækker som arnestedet for den europæiske idealisme. Men der er ingen kontakt mellem universitetets lærere og studenter, og de skiftende logier kan ikke erstatte det tabte fødehjem. Han føler også urolig længsel efter kvinder – dette tema får sit ledecitat fra en strofe af Chr. Winther, der passer med den mytiske erindring om æblet (I s. 115). En logiværtindes datter bliver af studiekammeraterne antikiseret til Odysseus' Nausikaa; hendes navn Pauline er måske fra fru Gyllembourgs novelle »Den magiske Nøgle«, som der et par steder alluderes til. Hjemligere tilknytning

har pigen Marie Elisabeth, som han træffer under et forårsbesøg på barndomsejeren; hun hedder det samme som hans mor og som et forlort skib der var opkaldt efter denne. Men størst betydning får i første runde en kendt skuespillerinde, der er gæst på en af de større gårde hvor han indbydes. Herved drages han ind i teatrets tryllekreds ligesom Goethes Wilhelm. Og han er beredt dertil gennem samværet med sine æstetiske venner i København, frem for alle kunstkenderen Schiøtt.

Denne er den mest levende af romanens bipersoner: en fuld-bløds æstet ligesom sin model, kritikeren P. L. Møller (også portrætteret af Henrik Stangerup i *Det er svært at dø i Dieppe*). Sarkastisk og maliciøs, afskydende hvasse pile mod idealets fjender som selve Apollon fra Belvedere – deraf navnet, der betyder skytte, og som passer med at han senere gennem et fordelagtigt giftermål bliver jægermester. Hans sjælelige pansring har baggrund i en ulykkelig barndom (I s. 180). Debatteerne mellem ham og vennerne er ikke alene elegant fægtekunst à la André (ovf. s. 329), men åndrige platoniske dialoger med ægte attisk salt. Hvis han synes ualvorlig, er det fordi det komiske tilhører den højere guddommelige sfære, hvorimod det tragiske hører sammen med det af jorden tyngede menneske (I s. 186, et paradoks som Karen Blixen har overtaget i »Sorg-Agtes»). Han hævder endda at man må undgå tragedien og have lykke – et farligt ord for Otto, der på en dumdristig ridetur vælger sig mottoet fra Ingemanns *Valdemar Seier*: »Til Seir og Lykke blev Volmer fød» – uden at huske fortsættelsen: »Men sorgløs Mand har ei levet,/ Og Lykken vendes kan om til Nød:/ I Stjernerne staaer det skrevet.» Et af de mange varsel- og skæbnetegn på hans livsvej.

Lykkejagten kan synes at harmonere med den israelske sejrshymne, og som et bindeled mellem kunst og barndoms miljø møder vi sønnen fra den sefardiske familie Mendoza, der nu studerer musik og kan udvikle den musiske side af diskussionerne.

Nogle af dem har drejet sig om politik, skandinavisme og andre dagsaktuelle sager, og det store afsluttende kapitel af første bog bringer disse emner i forgrunden, konkurrerende med de kunstneriske. Kompositorisk sker det som ringe der breder sig i vandet. Schiøtts spirituelle konversation bliver kopieret af juristen Milner

(som er kopist i et ministerium) med den hensigt at gøre indtryk på grossererdatteren Camilla. Hendes far har forretningsforbindelse med Emilies far, agenten i Jylland, og inviterer ham og datteren på kurophold ved den nyoprettede badestanstalt i Klampenborg. Her omgås de med politikeren Dalberg, journalisten Helzen, juristen Hald og teologerne Gram og Bregning (delvis tegnet efter samtidige). Derved udvides tidsbilledet, men de afgørende hændelser tager sigte på den fraværende Otto, som er på kroferie og skriver til Schiøtt om en art naturreligiøst gennembrud, hvor han har oplevet guddommen i lidenskaben. Schiøtt opfatter det som et litterært plagiat, og Milner gør det dertil ved at udgive det som sit eget over for Camilla; snarere er det dog en af de mange forklædninger for den ottoske idealitet. Og denne kommer nu på en hård prøve, idet første bog slutter med at der har været eroter i luften på kuranstalten: Camilla forloves med Hald, for næsen af Milner, og Bregning med – Ottos Emilie.

2. Skiftende engagementer

Otto havde trængt sit Emiliebillede i baggrunden for at dyrke den feterede skuespillerinde. Og det har drejet hans stræben i æstetisk retning, så at han stiler mod at skrive et drama for hende. Da erfarer han i en «salon» hos Milner, at hun skal giftes med en kammerherre – og Emilie altså med teologen Bregning. Meget apropos har en anden digter i selskabet foredraget en vision af dommedag, der kommer så pludseligt «som en Tyv om Natten» (det bibelord, hvormed siden Johannes Jørgensen kaldte sin beretning om det samme). Og Otto har omdigtet den til en fysisk-astronomisk naturkatastrofe, hvor verden går under og genopstår.

Nu styrter hans egen verden sammen. Han søger støtte i Det Gamle Testamente, men ejer ikke Mendozas faste fundament, og i Det Nye møder han Jesu uoverkommelige krav om afkald på de jordiske goder. Emilie og æblet! Kvindebilleder jager igennem ham, og da han overværer Halds bryllup med Camilla – som pigen hed i Winthers digt (ovf. s. 330) – forstærkes hans savn af hustru og hjem. Han prøver at følge moderens råd og bede til Gud om lykke, men ender i stedet med at bede Schiøtt om råd til læsning(!). Han får et veloplagt foredrag om antik skønhedsdyrkelse; dog er

den frie æstet ikke mere uafhængig end at han kort efter lader sig hverve til Dalbergs parti ved udsigten til at blive teaterdirektør. Og så Otto er ustabil og lader sig indfange ved gensynet med den lille Nausikaa Pauline, så det bliver til forlovelse. Den spotske Schjøtt får ham ganske vist ud af småborgerligheden i et frit kærlighedsforhold.

Det går kun til en tid, men til erstatning for den erotiske karriere reusserer han kunstnerisk: hans drama (inspireret af skuespillerinden) får succes ved premieren, selv om det siden udsættes for kritik og intriger, så at han trækker det tilbage. Hele hans bohémeliv med dets æstetiske åndshovmod får ham næsten til at tabe det ideale af syne.

Midt i denne forvirring strækker barndommens fortid en hjælpende hånd ud efter den synkende. Da han på hjemvejen efter et gilde i desperat skønhedstørst anråber muserne og graterne, Apollons følge, kommer en flok håndværkersvende imod ham på gaden, anført af Peter Krøll. Det er det første af tre sammentræf med ham, der gradvis skal lede Otto mod det uerkendte mål: arbejdet i samfundets tjeneste. Peter viser sig at have teknisk smilde og sigter mod at udvikle det i udlandet.

Foreløbig tager han Otto med til en folkefest med samfundspolitikken på dagsordenen. Her genser vi Klampenborgkredsen, hvis interne drøftelser nu træder frem som offentlige appeller. Det afspejler den nationalliberale bevægelse, men iblandet tydelig kritik. Helzens opfordring til at kue slesvigerne får Otto til at reagere lige så heftigt som Goldschmidt over for Tschernings tilsvarende tale på Casinomødet 1848. Til gengæld gør Dalbergs plougske leder-skikkelse et imponant indtryk, og det er nærmest mod Ottos hensigt at det kommer til sammenstød mellem dem.

Han provokeres hertil af en lige så uventet hilsen fra barneårene. Efter folkefesten har han sammen med Schjøtt vandret i skumringen og sunget tavlebordsvisen som en »Haabets Sang« – og hørt en ukendt kvinde svare med at synges visens næste vers. Da Schjøtt beretter episoden for Camilla Hald, synes hun at den unge idealist fortjener en opmuntring, og eftersom hun af Emilie på Klampenborg har hørt om hendes barnekæreste, former hun et anonymt brev til ham med vendingen »Hvo der holder meest af Ideen, faer

undertiden det mindste Stykke af Lykkens Æble». Denne mysteriøse hentydning til hans første idealpige gør selvsagt det voldsomme indtryk på Otto, og han udsender via Schiøtt anonyme artikler om sine socialutopiske ideer. Det kniber dog med at realisere dem i praksis, og da han ydermere anklager Dalberg og fæller for »mangel paa Klarhed og det personlige Opoffrelsens Mod», udebliver Nemesis ikke. Helzen kommer på sporet af Schiøtt som ophavet og karikerer ham og Otto i en revy (som det var sket med Goldschmidt selv i en studenterkomedie af Ploug). Det medfører at Schiøtt mister sin magtposition i partiet og ruineres, symbolsk betegnet ved at han styrter med hesten og samles op af en tidligere elskerinde. Han lader sig herefter forsørge af hende, mens Otto beslutter at rejse ud i verden og »vorde noget i sig selv» (forfatterens udtryk i den nævnte efterskrift). Anden bogs sidste afsnit skildrer afskeden med den troende mor og med fødebyen, der er ved at blive delt politisk mellem den gamle nationalisme og den nye liberalisme. Hans slutord om at finde sit faste punkt i det fremmede er både rigtige og forkerte. Han kommer til at finde en livssandhed, men må hjem igen for at virkeliggøre den.

3. Rejsens udfordringer

Otto taler meget betegnende om »skæbnens imødekommen», og tredje bog lægger alt til rette, således at han i Italien, Schweiz og Frankrig møder ikke alene de åndelige og politiske oplevelser han behøver, men også sine venner og veninder hjemmefra. Derved bliver dannelsesrejsens klassiske konfrontationer med kunst, religion og politik sat ind i en personlig udvikling og gjort til led i den individuelle skæbne mere end i en udvendig 'dannelse'. Forfatteren har selv forklaret heltens ophold i udlandet som »i visse Maader kun en ny, forstørret Gjentagelse af Fortiden». Derfor har Otto flere gange fornemmelsen af déjà vécu.

Det subjektive islæt fremgår allerede gennem optakten til Europaafsnitter i form af rejsebrev til hans fortrolige Schiøtt. Han har undervejs mødt en landflygtig komtesse, hjulpet hende da toget løb af sporet og ved sin interesse for hende vakt en ung kvindelig medpassagers jalousi. Foruden de håndfaste symboler på hjemløshed (landflygtighed og afsporing) gentager dette konstellationen

fra en rotur, hvor hans betagelse af skuespillerinden fik den skinsyge Marie Elisabeth til at lade sig falde over bord (I s. 261 f.). Skuespillerinden er da også den første fra hjemlandet som han genser – i Rom hvortil alle veje fører. Eller genhører, idet han i et osteruset overværer hendes opgør med sin adelige gemal og svigermor. Hun længes tilbage mod teatret og også til Ottos ildfulde tilbedelse, og i Vatikanets antiksæl finder hun samme lighed mellem ham og Apollonstatuen, som han fandt mellem den og Schiøtt: pileskytten mod idealets fjender. Han føler sig ildnet til bedrifter og beder i Colosseum stedets ånder bønne om ham – en «forstørret gentagelse» af bønnen på den københavnske gade til museerne og graterne. Nu ønsker han ikke blot at besynge livet, men at sætte sig til doms og vove livet derved.

Fra æsteticisme til heroisme, men hvordan og hvor? Næste gen-syn er med Mendoza, som symbolsk skaffer den husvilde et foreløbigt logi, ligesom han engang gjorde i København (I s. 124, II s. 25). Dengang resulterede det i bekendtskabet med Nausikaa alias Pauline, i den hellenske ånd; nu er det en katolsk værtinde, som betages af ham og tillige med jesuitiske paterer vil få ham til at konvertere. Den unge jøde er på sin anende måde gået i forvejen, idet han drages mod Kristusskikkelsen som rummende lidelsens og of-ferets begreb. Men for Otto er det lokkende karakteristisk nok den jesuitiske magtbeføjelse, udsigten til at indvirke på sjæle. Det for-binder sig med det erotiske i gentagelse og variation af ledemott-verne: det wintherske digt danner ouverture til romerindens hen-givelse, og svarende til at pigen i serenaden fik en rose af sin tilbe-der, kaster han under det store karneval en blomst til en tilsløret dame, idet han synger tavlebordsvisen. Som gengæld tilkaster hun ham senere en medaljon med den belvederiske Apollon, og han genkender hende ved karnevallets slut som – Camilla Hald (der har husket episoden fra den danske folkefest).

Nu er kortene for alvor ved at blandes. Og skæbnen/forfatteren har endda i mellemtiden spillet det vigtigste ud. Mendoza kunne ikke deltage i feststemningen og gik med Otto op på et højedrag ved det kloster, hvor korsriddernes digter Tasso havde levet sin sidste tid. Her betroede han venen at en ung romerpige før hans skyld var blevet nonne. Otto fik ham da til at synge sit folks sejrs-

hymne, Mirjamsangen. Kunne det jødiske gå op mod det katolske? Eller forenes dermed? Sangen blev hørt af en spansk-engelsk filantrop, rigmanden de Castro, der som sefardisk jøde kendte den fra synagogen, og det førte til at han for de to udviklede læren om Schekina, en art mosaisk helligånd. I romanens system af vægtlodder har den tyngde som de vises sten, ligesom forkynderens navn Castro er så fast en borg som Gud selv for lutheranerne. Det svarer i Wilhelm Meisters historie til indvielsen i den hemmelige orden.

Otto føler at hans ungdom er forbi, nu følger manddommens prøvetid. Han higer efter handling, og ved budskabet om februarrevolutionen vil han til Paris. Men den besindige de Castro holder ham tilbage og forskåner ham fra at blive desillusioneret som hovedpersonen i *En Jøde* ved julirevolutionens excesser. Allerede nogle lokale dønninger i folkerejsningens kølvand – et unitarmøde og stiftelsen af en frihedskohorte – fremstår som yderliggående demonstrationer. En anden, religiøs yderlighed repræsenterer den fanatiske jødemunk Fra Jacobo, der hudfletter sig selv og vier sig martyriet. Han opnår det også ved at blive dræbt i forbindelse med nedbrydelsen af Roms ghettomure, en i bogens symbolik betydningsfuld begivenhed, som er flyttet hen til dette tidspunkt. Det kommer til at berøre Otto, idet skuespillerinden – som hævn for at være beluret i osteriet – får ham mistænkt for mordet; den rasende pøbel stormer hans logi og ledes på vej af den skinsyge romerske værtinde. Han søger sammen med Mendoza tilflugt hos de Castro, som vælger at drage nordpå med de to danske. Disse voldsomheder skal bekræfte hans ord om revolutionen, at det er «en pludselig og stor Fremtoning af den Nemesis, der stille og ubemærket sysler hver Dag og i alle Forhold. Den høje og strenge Nemesis kan faae Udseende af at slaae vildt om sig som en drukken Mand; men vær vis paa, den veed, hvor den slaar, selv om den rammer dem, som have paakaldt dens» (II s. 97). Men Otto erkender endnu ikke sin andel: han tror sig forrådt af romerinden uden at kende skuespillerindens angiveri; i virkeligheden er det hans eget usande forhold til begge kvinder der slår tilbage.

Det samme gentager sig nu på et højere plan i det næste rejseafsnit, fra Schweiz. Selve den rene ophøjede alpeluft betegner et trin opad mod idealet. I Genf møder han komtessen fra færdens be-

gyndelse, der var blevet ham som »Kvindelighedens Inkarnation» (II s. 108), foruden at han gense Camilla, sit hjemlige idealbillede. Der går bud om omvæltninger hjemme, og Otto fornemmer en vældig løftelse – i kontrast til den prosaiske Hald – og ansportes af Camilla til at drage tilbage og virke for fædrelandet. Hvorimod komtesen, der har mistet familie og ejendom ved østrigsk vold, maner ham til at være med til at befri Italien. Mirjam-hymnen lyder (spillet af Mendoza ved en til formålet indlagt koncert til fordel for Schweizerrevolutionens ofre) og peger som altid hemmeligt mod hjemmet. Han tiltræder retræten og må skilles fra begge sine inspiratricer, et første vidnesbyrd om hans offervilje.

Da han stiger ned mod dalen, skal hans næste og vigtigere prøve bestås. Schweiz er jo demokratiets hjemsted, hvor den rejsende forfatter engang var blevet beskæmmet, da han traf en dansk håndværker og ikke ville række ham hånden. Her lader han nu Otto gense sin håndværkerven som en forstørret gentagelse af deres møde i København. Det er som dengang at mødes med realiteterne: hans forestillinger om det frie liv på valsen får et knæk, da han finder Peter syg og hjælpeløs og erfarer, at to tredjedele af de færende svende går i hundene. Han beslutter at ledsage ham tilbage til de Castro i Genf for derigennem at hjælpe ham til at realisere hans mekaniske opfindelser. Men da han undervejs hører at Halds er i nærheden, fristes han til at forlade vennen for at gense den tilbedte Camilla. Frem for ham står »Billedet af hans Sjæl, som den oprindelig var anlagt ... og han følte Medlidenhed over, at det skulde føres hen og være Gjenstand for en fremmed Mands Haans» (II s. 122). Tanken på ægtemanden vejer altså mere end hensynet til barndomskammeraten. At afkaldets vej er den rette, antydes ved at han lige efter opdager et skrifsted over herbergets dør: »Nehme mein Kreuz auf Dich und folge mir». Det var Jesu ord til disciplene, en forstørret gentagelse af hans ord til den rige yngling om at ofre alt, som Otto under sin første krise havde fundet så uoverkommelige (ovf. s. 332). Det er også dette bud der var efterlevet så outreret af Fra Jacobeo. Det bliver et følgetema for de ertske konflikter.

Den næste lader ikke vente på sig. Ved tilbagekomsten til Genf finder Otto brev fra Hald, der er tilskadekommet med sit ben

(halt?) og intetanende beder ham slutte sig til dem. Han iler da mod Camilla, ledsaget af Volmer-mottoet der for ham varsler lykke og for læseren ulykke (ovf. s. 331). En række episoder handler om kald og forsagelse, og han hører nu af hendes mund hine ord fra det anonyme brev om lykkens æble (ovf. s. 333) – men med den omvendte virkning at hans begejstring river hende med sig. Et nyt brev hun skriver for at bryde deres forhold, ender med bekendelse til den tro på »Gud i Lidenskabens«, som hende uafvidende stammer fra Otto selv – via Milner (ovf. s. 332). Således demonstreres de Castros tanke, som gentages i forfatterens efterskrift, om at mennesket står til ansvar for hvert ord det har talt, såvel som for hvert ord det har hørt.

Straks efter bliver ansvaret stillet frem for både ham og hende. I et kloster træffer de ingen anden end Pauline som nonne – hun der er svigtet af Otto, har fundet afkaldets smertefulde og lutrende vej. Og i det samme mærker Camilla liv under sit hjerte, en levendegørelse af hendes ansvar over for Hald. Otto er imidlertid forurettet over denne huskekage af skæbnen såvel som over Camillas pludselige omsving. Hermed har også hjemlandets kamp mustet sin tiltrækning, og han søger i stedet til den fordrevne komtesse, inkarnationen af frihedskravet. Han vil ud at stride for en retfærdigere verden og slutter sig til de italienske revolutionstrupper.

Om hans oplevelser her og sluttelige skuffelse handler de sidste, svagere kapitler i anden del. De kan forstås som en parallel til slutkapitlerne i Københavnsafsnittet, da de desillusionerende indblik i kulissekampen på den hjemlige politiks arena fik ham til at rejse ud. Nu er det intrigerne, hævnsygen og rivaliseringen bag revolutionsbevægelsen som han får personlig erfaring for – en forstørret gentagelse af frihedsidealets forrædelse.

Det fremgår navnlig gennem to af de ledere han kommer i berøring med, en schwabisk adjutant og en italiensk general. Begge bliver selv ledet, mindre af ideelle motiver end af private afreaktioner. Adjutanten bærer på et tilsidesættelseskompleks fra barndommen, og hans folkelige floskler dækker over en kynisk diktatorideologi. Den mere sympatiske tegnede general har engang i jalousi skudt sin gravide hustru, hvad der udelukkede ham fra regulær

kariere, og da han ender med at blive skudt selv ved en forræderi-proces, giver Otto den »rigtige« forklaring: det var hans ufødte barn der skød ham, ligesom han selv efter døden vil dræbe sin morder (II s. 196). Det er de afsporede og forvildede lidenskaber, hvori ikke Gud findes, men en Nemesis der slår om sig som beruset (de Castros ord ovf. s. 336).

Ottos egne motiver er også blandede. Over for generalen, der har mistro til uselvriske bevæggrunde, forklarer han sin tilslutning med personlig ambition; men desuden tilstår han sin »poetiske« længsel efter noget stort og helt. Ligesom i Platons *Symposion* ses menneskets Eros som en hugen efter at komplettere sig, eller med Schøtts ord fra fortællingens eget symposion (I s. 156), at fylde en opgave uden for sig selv. Otto betros at føre en bataljon og får derved rakt den »hank« til virkelighedens verden, som han havde drømt om under folkefesten og bedt om på Colosseum (billedet genkommer II s. 166). Bataljonen splittes dog af modstridende ordrer og bliver revet op af fjendens ryttere (hvoriblandt en greve søn hjemmefra dukker op som østrigsk officer – det sidste af rejsens mange frapperende gensyn). I nederlaget mødes han med komtesen, hvis magnetiske dragning jo var den egentlige årsag til hans komme; og mødet lader anc at dragningen mod hende kan være den egentligste grund til hans fiasko.

I en ensom bjerggård oplever de en kort stund af lykke, inden begivenhederne tvænger dem videre til revolutionens centrum Paris. På hende virker ildkampene erotisk lidsende, hun bliver en hævnens furie – som om Ottos fordums tro på en gud i lidenskabben genkommer i forvrænget skikkelse. I en slags pligtfølelse tilbyder han hende ægteskab, men hun vil ikke til hans kolde land. Deres forbindelse har stået under Apollons auspicer; i Belvedere-medaljonen har han hentet opmuntring til striden, og i den har hun set hans indvielse dertil (II s. 163). Det var som en forening af død og poesi, nu er dåden sunket sammen i krudtrøg, og poesien er det eneste han kan vende hjem med. Han drømmer som tidligere om et dommedagsdigt (ovf. s. 332), og hans sidste ord til den grevelige »borgerinde« var en dom over Europas frihedskamp (II s. 197). Men det er historiens ironi at der samtidig fældes dom over

ham selv. »Der har ikke været Renhed og Højhed nok i hans og de andres Stræben; Sagen er hjemsendt til en ny og bedre Behandling«, hedder det i efterskriften. Således bliver helten hjemsendt fra militærtjenesten. I hjemmet skal de definitive prøver stå.

TREDJE DEL. HJEMGANGEN

Den afsluttende del *Hjem* er ligesom udenlandsfærden lagt an som en stribe gensyn. Blot ses fortiden nu ikke i forstørret gentagelse, men i fordybet videreførelse. Og samtidig melder fremtiden sig med sine fordringer. Otto føler sig udvalgt til en mission, men er stadig uvis om hvori den skal bestå, ja ved end ikke hvad han praktisk skal leve af. Han har trangen til at nå »hjem«, men kender endnu ikke målet eller omkostningerne. Gensynene med venner og familie er alle tilrettelagt som slørede retningsvisere, positive eller negative.

Allerede det indledende natursceneri er billedligt. Han sejler over Lillebælt ligesom hin forsommer da han besøgte moderen (II s. 201); nu er det eftersommer, høstens og fuldbyrdelsens tid. Det første besøg gælder Mendoza, hvis udbytte af rejsen har været mere reelt: han er blevet gift med de Castros søster med sejrnavnet Mirjam og etableret i en herregård. Men han har kunstkaldet i sig og kan ikke som H.C. Andersens Antomo falde til ro i en komfortabel godsejertilværelse. Konflikten er for ham tilspidset ved at hans jødiske kompositioner ikke anerkendes som nationale, hvortil kommer lokale pinlige udslag af antisemitisme; dette af Goldschmidt kun altfor gennemspillede tema skal næppe betragtes som personlig afreagering, men som en skærpet henvisning på hvad Otto trænger til at vide. At være kaldet og udvalgt er uforeneligt med borgerlig behagelighed. Et nærmere fingerpeg giver meddelelsen om at de Castro er ved at finansiere en fabrik i nærheden for Peter Krøll – frugten af Ottos mellemkomst. Og til yderligere markering af at Otto her får vist sin fremtid, præsenterer Mendoza sin lille søstersøn opkaldt efter ham. Otto ser i barneblikket selve skæbnen stirre på sig: det er barnet i ham selv, begyndelsen og endepunktet for den hele udvikling.

En anden inkarnation af barndommen er Ottos yngre bror Vil-